

Kdy a za jakých okolností ses poprvé setkal s filmem *Teoréma*?

Tato otázka je schválnost! Na první čtené zkoušce jsem se totiž kolegům svěřil, kdo mě na existenci filmu *Teoréma* upozornil. Byl to Zdeněk Troška. Bylo mi asi 16 let a doporučil mi román Narcis a Goldmund od Hermana Hesseho, ten jsem si později přečetl a opravdu se do něj zamiloval, a pak mi vyprávěl o tomto filmu. Dlouho se mi ale nepodařilo jej vidět. Občas dávali v Ponrepu Pasoliniho retrospektivu či přehlídku, ale *Teoréma* tam nikdy nebyla. Mluvíme o dávné historii, kdy snad nebyla ani DVD! *Teoréma* se tak stala záhadou mého mládí, uměleckým utajeným šperkem, po kterém jsem toužil. A pak ho jednou Ponrepo uvedlo. Zamiloval jsem se.

Kdybys měl vyzdvihnout jedno základní téma *Teorémy*, které by to bylo?

Vždycky filtruju dění na jevišti přes svoje osobní zážitky a při práci na *Teorémě* jsem myslel na ty okamžiky, kdy mě někdo opustil nebo jsem ztratil někoho, kdo pro mě byl po nějaký (i třeba velmi krátký) čas kriticky důležitý, milovali jsme se, byli milenci nebo po sobě toužili. A najednou je to pryč. Tato situace se stane hrdinům naší inscenace, setkání s Hostem je pro ně intenzivní, krásné, opojné, ale skončí. Jak to udělat, aby bolest ze ztráty nebo zhrzenost nezničila všechno cenné, co jsme spolu prožili. Dlouho se mi nedařilo s žádným ze svých bývalých partnerů setrvat v přátelském kontaktu po rozchodu (až s tím posledním). Je to taková zátěžová zkouška. Chtěl bych, abych z každého setkání dokázal získat a nepopřít to dobré, co jsem cítil, když jsme si byli blízcí. A přeju totéž postavám *Teorémy*.

Co tě přitahuje na jevištní adaptaci filmové předlohy?

Film dlouho profitoval z literatury či divadla. Teď se zdá, že se karta obrací. Řada divadel sahá po filmových adaptacích, protože má záruku diváckého zájmu. Tahle tendence mi není příjemná a nerad bych spadl do podobného ranku divácké jistoty, nicméně *Teoréma* je druhá filmová adaptace v krátké době, které se dopouštím. První byly Bergmanovy *Šepoty a výkřiky* v Horáckém divadle v Jihlavě. Na svou obranu ale musím říct, že nesahám po filmových blockbusterech. A kdysi jsem si myslel, že film budu dělat. Čerpám z této své lásky k archivním pokladům. Film mě musí oslovit (stejně jako hra nebo román) především tématem, ale vybírám si díla, která nechci kopírovat. Chci rozvíjet jejich témata, momenty nebo scény. Jsou to takové pocty dávným filmařům, ty pocty nejsou pietní, ale jsou prožité.

Jak se ti líbí v Divadle v Dlouhé?

V Divadle v Dlouhé se nesmírně líbí mému psovi Mefistovi. Když běhám na zkouškách v sále na záchod, on lítá se mnou, skáče na mě anebo kličkuje mezi sloupy či zabíhá do různých zákoutí foyer. Přijdu si tam právě jako v nějaké krásné filmové lokaci. Také jsou tu na Mefistu hodní. Moje dramaturgyně Marta Ljubková mi říkala, že šla kolem maskérny a zevnitř slyšela omluvný (a možná zoufalý) hlas: „Já už pro tebe nic nemám, už jsem ti všechno dala!“, takže se nemusím bát o přísun pamlsků pro něj. Místo, které si oblíbí váš osobní ďábel, si nelze nezamilovat.